У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 117. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 23-го ЧЕРВНЯ 1971 15 ЦЕНТІВ — 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 23, 1971 No. 117. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Вівторок, 22 червня 1971

В АМЕРИЦІ

ПРЕДСТАВНИКИ МІСЬКОЇ РАДИ І БЮДЖЕТОВОЇ КОМІСІЇ при Міській Раді Ню Йорку відвідали посадника міста Ліндзі й повідомили про свою згоду зробити деякі скорочення в бюджеті Ню Йорку, запропоновуваному у висоті 8.75 більйона долярів. Міський контролер А. Бім сказав, що можливе скорочення бюджету разом до 120 мільйонів долярів. З них яких 80 мільйонів були б скорочені за вказівками Бюджетової Комісії, а 40 мільйонів долярів — за вказівками Міської Ради.

МІСТО НЮ ЙОРК ВИПЛАЧУЄ ТЕПЕР СОЦІЯЛЬНУ ДОПОМОГУ, утримуючи непрацюючих та їх родини, одному мільйонові 195-тьом тисячам осіб. Після уважного перегляду персональної справи кожного з них, представники Соціяльної Опіки вирішили, що кругло 60 000 осіб могли б іти до праці при парках, шляхах, для наведення чистоти в школах тощо. Працездатним отримувачам допомоги не будуть за їхню працю платити окремо, а тим, які можуть працювати і не забажають виконувати праці — буде припинена всяка допомога.

У СЕЙНТ ПОЛ, МІНН., ЗАКІНЧИВ ПРАЦЮ консервативний католицький форум „Вандерер", скликаний місцевим католицьким тижневиком під такою ж назвою. У форумі брали участь 600 делеґатів з 34 стейтів. Серед різних постанов виділяється та, в якій учасники форуму різко виступають проти будь - якої контролі народин та особливо проти будь - якої урядової підтримки для такої контролі. Форум звернувся до Американської Комісії Громадянських Прав з проханням, щоб вона виступила в обороні „права на життя ненароджених дітей".

НА ДОЛИНІ МАНГЕТТЕНУ В НЮ ЙОРКУ ЗАВЕДЕНІ нові обмеження для паркування автомобілів. Серед дня там взагалі заборонено паркувати, можна лише висадити з авта пасажира. Зменшено кількість паркувальних місць з рахівниками - вплатами. Автомобілістам краще відтепер не пробувати паркувати в районі вулиць на південь від вул. Канал: Волкер, Чембейрс, Ворт, Черч, Сентр, Трініті вулиці, а також Бродвей в тому районі — заборонені для паркування вдень.

ФЕДЕРАЛЬНА ТОРГОВЕЛЬНА КОМІСІЯ МАЙЖЕ РІК вивчала становище, попит і ціни на ринку популярних враніщніх „кашок" — „сіріалс". Найбільше популярними між ними є „кашки" з вівса, потім з рижу. Але Комісія встановила, що останнім часом ціни на „сіріалс" зросли від 15 до 25 відсотків, через намагання фірм і торгівців мати якнайбільший заробіток та високі кошти реклями в пресі, радіо й телевізії.

У ДІТРОЙТІ ВИСВЯЧЕНО 13 МИРЯН-КАТОЛИКІВ на дияконів, на підставі декрету Папи Павла 6-го з 1967 року. Таким одруженим католицьким дияконам дозволяється хрестити дітей і виголошувати проповіді в церкві, але заборонено відправляти Службу Божу, сповідати і причащати.

У СВІТІ

ІТАЛІЇ ПОГРОЖУЄ релігійна війна — перестерігає впливовий італійський щоденник „Іль Мессаджеро", закидаючи Апостольській Столиці що це ніби вона бажає собі такої війни. Група італійських католиків з очевидною згодою від Ватикану зголосила петицію до Найвищого Суду, щоб перевести всенародний плебісцит над справою розводів. Зібрано під ту петицію 1,370.134 підписи і сам автор закону про розводи, що його схвалив італійський парлямент і який увійшов вже в життя, соціяліст Льоріс Фортуна, признав, що противники розводів можуть виграти кампанію, яка від років ведеться довкола цієї справи.

ІЗРАЇЛЬ НЕ ВИКЛЮЧАЄ, що в близькому часі Совєтський Союз „наближиться" до нього, Ізраїлю, започатковуючи розмови про відновлення між тими двома державами дипломатичних взаємин. Совєти й усі його сателіти, за винятком Румунії, зірвали з Ізраїлем дипломатичні зв'язки під час ізраїльсько - арабської війни у червні 1967 р.

БЕЛЬГІЙСЬКИЙ МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ П'ЄР ГЕРМЕЛЬ ЇЗДИВ до Ізраїлю та переконував тамошніх державних провідників, щоб вони відновили „контакти" з Єгиптом і вможливили офіційному посередникові від Об'єднаних Націй, Ґуннарові Яррінґові, вернутися з Москви до Ню Йорку та продовжувати свою посередницьку мирову місію. Ґуннар Яррінґ є шведським амбасадором у Москві і він від'їхав на те своє становище, коли побачив, що впертість і максималістичний принципіялізм обох сторін унеможливлюють розмови.

ПАПА ПАВЛО УІ ВИГОЛОСИВ в минулу неділю промову до вірних на площі св. Петра, порівнюючи нинішній стан Католицької Церкви з кораблем на бурхливому морі. Мовляв: кораблеві не грозить небезпека, але вдаряють в нього хвилі пристрастей і нерозсудливих вимог.

ЗАХІДНЬО - НІМЕЦЬКИЙ КАНЦЛЕР ВІЛЛІ БРАНДТ СТАВИТЬСЯ оптимістично до дальшого розвитку відносин між Заходом і СССР. Він сподівається також успіху від конференції амбасадорів чотирьох великодержав про Західній Берлін. Але він признає, що ще далеко до „останньої стадії".

У СОВЄТСЬКОМУ СОЮЗІ ПЕРЕБУВАЮТЬ 23 американські фахівці нафтового промислу, які були у Москві на інформаційних розмовах з совєтськими фахівцями та виїхали до Західнього Сибіру, щоб приглянутися тамошньому совєтському нафтовому промислові. Більшість тих американців, між ними президенти великих нафтових компаній, були на 8-му міжнародному нафтовому конґресі, який скінчився в четвер мин. тижня у Москві.

ІНДІЯ НЕ КВАПИТЬСЯ з визнанням східньо-пакістанського підпільного уряду бенгальських самостійників — заявила індійський прем'єр Індіра Ганді. Вона виключає, щоб шість мільйонів бенґальців, які втекли до Індії з Східнього Пакістану, залишились в Індії на постійне, але й Індія не допустить, щоб вони вернулись додому, наражені на винищення їх пакістанським військом.

У ШПИТАЛІ В СИДНЕЇ В АВСТРАЛІЇ ПОМЕРЛА й остання дитина з-посеред дев'ятинят, що їх породила 29-тирічна Жералдина Бродвік. Останніх хлопчик, що ще залишався при житті, був завбільшки чоловічої долоні і важив несповна один фунт. Лікарі й медсестри, що пробували рятувати передчасно народжені дев'ятинята, дуже пригнічені фактом, що та перша в історії людства подія скінчилася трагічно.

ЕКЗЕКУТИВА УККА ПРИЙНЯЛА ДО ВІДОМА ВИЯСНЕННЯ ПРОФ. Л. ДОБРЯНСЬКОГО

Ню Йорк. — Екзекутива Українського Конґресового Комітету Америки на своїх нарадах в п'ятницю 18-го червня прийняла до відома виявлення свого президента, проф. Лева Добрянського відносно його участи у свяченнях двох єпископів Української Католицької Церкви, найменованих Ватиканом без порозуміння і без відома Проводу УКЦеркви та всупереч побажанням Верховного Архиєпископа, щоб ці свячення відкласти до чергового Архиєпископського Синоду УКЦеркви, як і всупереч постанові Екзекутиви й Політичної Ради УККА не брати участи у тих свяченнях. Проф. Лев Добрянський заявив, що він був приявний на хіротонії та на влаштованому з цієї нагоди бенкеті як приватна особа, а не президент УККА. Його позитивне відношення до патріярхату УКЦеркви відоме вже від березня 1963-го року, коли він цю справу видвигнув. Він сам є професором у католицькому Джорджтавнському університеті і також є головою серії лекцій в семінарі св. Йосафата у Вашинґтоні. Це накладає на нього певні обов'язки та зобов'язання. Він завжди обстоював і обстоює тепер необхідність єдности всіх Владик і мирян у змаганні за повні права Помісної Української Католицької Церкви. Власне в цій справі, в справі єдности між Владиками УКЦеркви, він мав ряд розмов з Митрополитом Амвросієм Сенишиним, бо цю справу він уважає за головну в наших змаганнях. В дальшому, після дискусії на цю тему, проф. Л. Добрянський ще пригадав колишній лист тодішнього редактора „Українського Квартальника" проф. Миколи Чубатого до Хрущова та відомі зустрічі з совєтськими висланниками і дискусії на ці теми. Участь у хіротонії двох нових єпископів у Філядельфії не можна — казав проф. Л. Добрянський ставити нарівні з тими подіями. Його приватна участь в хіротонії у Філядельфії не мала політичних чи будь-яких інших цілей. Не тільки між демонстрантами, але й в катедрі і на бенкеті були люди, які піддержують УККА та платять свій Національний Даток. Про резолюцію Екзекутиви й Політичної Ради УККА він довідався щойно пізніше від д-ра Душника. Демонстрації в катедрі, включно із перерванням Богослужения, він уважає за святотацтво. Того роду вибухи ненависти в церкві під час Богослуження можуть підмінувати всю нашу спільноту. Ми можемо різнитись у наших поглядах, можемо мати різні думки і помилятись, але тим не менше є один нарід, а не вороги — говорив проф. Л. Добрянський.

Звіт проф. Л. Добрянського

Склавши насамперед заяву в справі його участи в хіротонії двох новонайменованих єпископів, проф. Л. Добрянський поінформував

(Закінчення на стор. 4-ій)

Комуністична Румунія оплачує свого професора в Колюмбійському Університеті

Ню Йорк. — Розпочинаючи з весни 1972 року, комуністична Румунія буде оплачувати в Колюмбійському університеті в Ню Йорку відділ Румунських і Південно-східніх европейських студій — свого візитуючого професора. Це буде перша така комуністична посада в Колюмбійському Університеті від часу, коли там були закриті у висліді „холодної війни" дві закордонні катедри, встановлені під час другої світової війни — Польських і Чехо-Словацьких студій. Про встановлення Румунських Студій в Колюмбійському Університеті повідомив офіційно румунський амбасадор у ЗСА Корнеліу Боґдан під час зустрічі з деканом Колюмбійської Школи Міжнародних Справ д-ром Е. Кордьєром і д-ром Войтехом Масни, директором Інституту вивчення Сходу Центральної Европи. Заступник директора Міжнародних Дослідів і Ради Обміну Джан Метью сказав, що в ЗСА існує тепер чималий обмін професорами із країнами Східньої Европи, але це вперше одна з тих країн встановлює відділ в американському університеті. Румунський комуністичний відділ носитиме ім'я румунського історика Ніколае Йорґа, який помер в 1940 році. Чеська катедра, зліквідована після комуністичного перевороту в ЧССР в 1948 році, носила ім'я Томаса Масарика. Польська катедра при Колюмбійському університеті мала ім'я Адама Міцкевича. Вона була зліквідована аж у 1954 році, хоча більшість польсько-американських організацій були проти існування такої червоної катедри. Першим професором з Румунії в Колюмбійському університеті буде фахівець із середньовічної історії з Букарешту д-р Константів Ґіуреску. Він, як вважають, є членом комуністичної партії, йому вже біля 70 років. Колишня польська катедра ім. Міцкевича при Колюмбійському університеті одержувала від польського комуністичного уряду по 10 000 долярів річно від 1948 до 1954 року, коли вона була закрита. Не відомо, скільки Букарестський Університет надішле грошей для утримування професора К. Ґіуреску.

Сенатор Менсфілд знов домагається виведення американських військ із В'єтнаму

Вашинґтон. — Сенатор Майкл Менсфілд, провідник демократичної більшости в Сенаті, несподівано запропонував ще одну зміну в законопроєкті про покликання до війська. Він поставив вимогу, щоб американські війська були виведені з Індокитаю до 9-ти місяців. Така пропозиція внесла деяке замішання в працю Сенату. Сенатор Ґордон Аллот з Колорадо, голова Сенатської Републіканської Політичної Комісії, сказав, що можна говорити про виведення військ із В'єтнаму, але цій справі ніяк не сприяє публікування таємних документів Пентаґону на сторінках „Ню Йорк Таймс-у" про ту війну. Сенатор Аллот обвинуватив при тому „Ню Йорк Таймс" у порушенні закону про шпигунство. У свою чергу, критики В'єтнамської війни, в тому й сенатор Менсфілд, покликалися під час дебат саме на документи з „Ню Йорк Таймс-у". Сенатор-республіканець Роберт Дал звернув увагу на те, що документи стосуються не цієї адміністрації, а попередньої, і назвав публікацію тих документів на сторінках „Ню Йорк Таймс-у" безвідповідальністю.

РАДА МИРЯН І ТОВАРИСТВО ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ ПЛЯНУЮТЬ РІШУЧІ ЗАХОДИ ДЛЯ ЗДІЙСНЕННЯ ПОМІСНОСТИ УКЦЕРКВИ

Ню Йорк. — Цілий ряд рішучих заходів, включно з моральним бойкотом та фінансовими санкціями тих, що з цієї акції виломлюються, схвалила Рада Мирян і Т-во за патріярхальний устрій УКЦеркви і споріднені організації та установи на своїх багатолюдних зборах, що відбулися тут у заповненій понад 800 учасниками великій залі Українського Народного Дому минулої суботи, 19-го червня.

Збори відкрив о год. 11-ій перед полуднем голова Ради Мирян д-р Роман Осінчук, а молитву Отче Наш провів о. Шуст. Привітавши приявних, д-р Р. Осінчук з'ясував коротко ідейно-моральні основи мирянського руху за помісність і патріяхальний устрій УКЦеркви. Ідейна основа нашої дії — говорив д-р Осінчук — це привернення УКЦеркві її історичних прав та введення в життя її патріярхального устрою. Як довго змагання ведеться, так довго є надія на перемогу, не зважаючи на всі труднощі. Новітнє змагання за історичні права УКЦеркви започаткував її Первоієрарх Блаженніший Йосиф Сліпий на Ватиканському Соборі II. Самооборона УКЦеркви в діяспорі та змагання за привернення їй історичних прав є рівночасно найліпшою обороною цієї знищеної безбожницьким большевизмом Церкви на рідній землі. Наш Церковний Провід, Синод, найкраще знає потреби нашої Церкви і як її адмініструвати. Нашим найближчим завданням буде домогти скликання в найкоротшому часі чергового Синоду та переведення в життя вже схваленого патріяршого устрою. Щоб у цьому допомогти — треба вжити всіх заходів і впливів, щоб наші Владики одностайно виступили в обороні помісности УКЦеркви. Змагаючись за права УКЦеркви, український мирянський рух рівночасно з повною пошаною та великими симпатіями відноситься до українського православ'я, піддержуючи змагання своїх православних братів і тепер, зокрема, мужню відсіч Владики Мстислава зазіханням Московської патріярхії однаково, як на УКЦеркву, так і на Українську Автокефальну Православну Церкву.

Основну доповідь про завдання українського мирянського руху тепер і на майбутнє виголосив проф. д-р Василь Маркусь. Останнє

(Закінчення на стор. 4-ій)

Міжнародний Трибунал в Гаазі заявився проти Південно-африканського Союзу

Гаага. — Міжнародний Трибунал у Гаазі, званий також Світовим Судом, висловився в понеділок 21 червня ц. р. 13 голосами проти голосів Британії і Франції, що Південно-африканський Союз тримає Південно - західню Африку, звану Намібія, нелеґально і повинен негайно закінчити стан тамошньої своєї окупації. Південно-африканський Союз визнав зразу же те рішення за неважне і заявив, що він йому не підпорядкується. Південно - африканський прем'єр Джан Фостер заявив у 15-тихвилинній до народу через радіо, що рішення Міжнародного Трибуналу є „міжнародною політичною помстою" противників Південно-африканського Союзу. Південно - західня Африка була колись німецькою колонією і після першої світової війни Ліґа Націй передала її під адміністрацію сусідньому Південно - африканському Союзові. Та країна завбільшки Франції й Італії разом має 750.000 населення, з чого 80.000 є білих. Ця справа була кількакратно на нарадах Об'єднаних Націй і Міжнародного Трибуналу: азійсько - африканські держави найрізкіше виступають проти Південно - африканського Союзу з уваги на тамошню біло-расову систему, оперту на принципі повного расового поділу. Президентом Міжнародного Трибуналу є тепер представник Пакістану Мухаммад Зафрулля Хан. Схвалену резолюцію зголосила була Фінляндія.

Стан американського війська у В'єтнамі впав до 244.900

Сайґон. — В минулому тижні від'їхали з В'єтнаму до Америки дальших 2.300 військовиків, внаслідку чого стан тамошнього американського війська обнизився до 244,500. Перед приходом до влади Ричарда Ніксона найвище число американських вояків був 549.500. Хоча число відкликаних в минулому тижні вояків менше за щотижневий контингент, яким звичайно є 4,885 вояків, проте з урядових кіл заявлено, що все одно до 1 грудня ц. року залишиться у В'єтнамі не більше, як 184.000 війська. Тим часом на В'єтнамському воєнному фронті найбільша активність далі зосереджується в провінції Квантрі, безпосередньо на південь від здемілітаризованої смуги. Американські важкі бомбардувальники Б-52 знову бомбардували комуністичні спроби закріпитися в давніх окопах і фортифікаціях в обширі колишньої сильної американської бази в Хезані, що її американці евакуювали після закінчення невдачної південно-в'єтнамської операції в Лаосі. Льокальні бої ведуться також на території Камбоджі.

Большевики хочуть бачити свого втікача, що дістав азиль у Британії

Лондон. — Совєтський амбасадор у Британії Міхаіл Смірновскій зголосився в минулий понеділок 21 червня до британського міністерства закордонних справ і висловив бажання, щоб представники його амбасади могли бачитись з 52-річним Анатолієм Федосєєвим, заступником голови совєтської делеґації на минуломісячному міжнародному летунському показі у Парижі, який з кінцем травня ц. р. втік від совєтської делеґації і після ближче нез'ясованої мандрівки та процедури дістав політичний азиль у Британії. Совєтському амбасадорові сказали, що його бажання передадуть Федосєєву, який, зрештою, мав і має повну свободу скомунікуватися з совєтськими представниками, як цього хотів би. Чому Совєти так довго — бо рівно три тижні — зволікали, поки визнали факт утечі Федосєєва і хотіли з ним скомунікуватись — не відомо. Совєтська преса далі зберігає в цій справі повну мовчанку. Анатолій Федосєєв — це учений, який брав активну і, мабуть досить видатну участь у підготові до виправ совєтських космічних кораблів на Місяць та в підготові до влаштування постійної совєтської рухомої ляборагорії в космосі.

Справу друкування тайних документів далі розглядають суди

Ню Йорк. — Справа тайних документів Пентагону, що їх почав перший друкувати „Ню Йорк Таймс" та згодом також „Вашинґтон Пост", є далі предметом розгляду різних судових інстанцій у Ню Йорку та у Вашинґтоні. В минулу суботу дистриктовий суддя Мюррей Ґарфін у Ню Йорку вирішив був справу у користь „НИ Таймс-у", ствердивши, що хоч виявлення цих документів „ставить в незручну ситуацію Уряд, проте не приносить шкоди державним інтересам". Та Уряд негайно відкликався до Апеляційного Суду, який в особі головного судді Генрі Френдлі вирішив, що тому, що це „справа надзвичайної важливости", то наступного дня повинен розглянути її повний склад Апеляційного Суду, себто 8 суддів. Паралельно справа йде у Вашинґтоні. Там також федеральний дистриктовий суддя Ґергард Ґезелл пішов назустріч арґументації „Вашинґтон Посту" і відмовився продовжити заборону друкувати названі документи. Суддя Ґезелл висловив погляд, що Уряд не зміг переконливо доказати, що друковані документи становлять „безпосередню поважну загрозу для державної безпеки" та що „інтереси держави й народу є тотожні", отож друкування тих документів не противиться інтересам держави. Однак у справі „Вашинґтон Пост-у" Уряд також заапелював до вищого суду і Апеляційний Суд зберіг заборону друкувати документи названим вашинґтонським щоденником, назначивши на наступний день, себто вівторок 22 червня, розгляд справи повним 9-тичленним складом Апеляційного Суду. Представники обох сторін, „НИ Таймс-у" й „Вашинґтон Пост-у" з одної сторони та Уряду з другої заповіли, що вестимуть процес до Найвищого Суду включно. Тим часом на терені Сенату Ґордон Аллот, республіканець з Колорадо, закинув „НИ Таймс-ові", що він порушив закони про шпигунство, публікуючи засекречені документи, і цим пошкодив швидкому закінченню війну у В'єтнамі. Але й „Бостон Ґлоб" почав також друкувати ті документи.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ВИСТАВКА ОБРАЗІВ ЕДВАРДА КОЗАКА В ГАНТЕРІ

Гантер відкриває свій літній сезон, як звичайно, виставою Едварда Козака на „Кобзярівці". Цього року мистець має понад 80 образів, і то, як і в попередніх роках, виключно української тематики. Переважає „гуцулія" і козаччина. Жанром — деякі поважні і настроєві, деякі більш веселі, зближені до, притаманної мистцеві, ґротески. З більших композицій звертає увагу: „Весілля їде", „Чорні опришки", „Святоюрська леґенда", Запорожці", „Калина" та „Леґіні".

В часі вакаційного сезону мистець виступить теж на „Союзівці, де можна буде познайомитися з творчістю не тільки самого Е. Козака, але теж його синів Юрія і Яреми.

КАТОЛИКИ І ПРАВОСЛАВНІ НА СПІЛЬНІЙ ПАНАХИДІ ЗА ПРОВІДНИКІВ

Чікаґо. — В кінці травня українці обох віровизнань спільно взяли участь у Панахиді за спокій душ полеглих Провідників. У Соборі св. Володимира після православної св. Літургії і перед українською католицькою св. Літургією, о. митроф. прот. Білецький, о. митропол. радник П. Джулинський та о. М. Бутринський стали спільно до відправи Панахиди „за спокій душі рабів Божих, Новоспочилого Митрополита Іоана, незабутніх Симона і Євгена та інших воїнів України". Бюлетень „Церковний Вісник" в Чікаґо ч. 11 інформував, що тоді „співав православний хор, а церква була виповнена вірними обох віровизнань".

МИСТЕЦЬКА МОЛОДЬ З ДЖЕРЗІ СИТІ ЗДОБУЛА НАГОРОДУ

Джерзі Сити, Н. Дж. — Дня 12 червня відбулися в Джерзі Сити, заходами ложі „Кнайт оф Пиглі" змагання між мистецькими групами, в яких взяли участь виконавці українських народних танців з Українського Народного Дому, під мистецьким керівництвом Вадима Сулими. У групі було 13 юнаків і дівчат, і за виконання кольоритного й динамічного „гопака" вони здобули перше місце в тій клясі змагань, а також „Нагороду за найкращий показ". На тих мистецьких змаганнях були представники американського театрального світу і компаній, що рекордують платівки та музику і спів. Українські танцюристи, 8 дівчат і 5 хлопців, здобули лише першу нагороду від жюрі та оплески, а й чималу фінансову допомогу.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

СПАРТАКІЯДА В УКРАЇНІ

У різних містах України проходить тепер П'ята літня спартакіяда Української С-СР. Московська „Комсомольська Правда" з 19 червня не подала, скільки спортовців беруть участь у Спартакіяді, але про її масовість свідчить така цифра: „Чудово зорганізували Спартакіяду в спортовому клюбі „Трубник", там вийшли на старт 16 000 осіб, з них 778 дістали розряди". Для проведення тих змагань „добре попрацювали комсомольці, збудували стадіон, площі для змагань". Студентка-львов'янка Галина Самолюк здобула в Рівному, в змаганнях із лука, два „всесоюзні рекорди" і повторила один світовий рекорд.

„МІСЯЦЬ ТИШІ В КАРПАТАХ"

Київська преса в повідомленні з Чернівців подала, що „в Буковинських Карпатах місяць червень — це традиційний місяць тиші". Члени Товариства охорони природи, працівники лісового господарства і учні шкіл слідкують за тим, щоб ніхто пострілом не порушив тиші, по-змозі тихіше працюють цього місяця заготовельники лісу. „Завдання місячника — створити найкращі умовини для молодого наслідства птахів і диких звірят, що тепер прийшли на світ".

ХАРКІВСЬКІ БІБЛІОТЕКИ

У збудованому на початку цього століття приміщенні бібліотеки імени російського письменника Короленка немає місця для книг. Тому спішно будується новий великий корпус, із збереженням частини й старого будинку. В новій бібліотеці ім. Короленка буде місце для 8-ми мільйонів томів. Нове приміщення одержить і бібліотека Харківського Університету, яка має майже увесь свій фонд російською мовою. Заплянована спорудити 10-поверховий будинок, в якому в чотирьох бльоках будуть вміщатися 8 мільйонів книг, в трьох інших будуть читальні залі.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник Ukrainian Daily
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Правда і секретність

Засекречені документи про В'єтнамську війну від кінця другої світової війни по 1968 рік не перестають бути найпершою справою, яка цікавить американську державну верхівку, американську пресу й закордонні політичні кола. Справа знаходиться в суді з його різними інстанціями в Америці, при чому однаково „НИТаймс", як Уряд, заявили, що будуть боронити свої становища аж до Найвищого Суду.

Обидва ті становища боронять принципів, що з них обидва — слушні й правдиві. „НИТаймс" базується на 1-му Додатку до Конституції, що гарантує свободу слова і виправдує своє право „переклясифікувати" документи, що їх Пентагон заклясифікував, як „тайні" — власне Додатком Конституції. По суті „НИТаймс" рішуче заперечує, наче б документи, які стосуються подій з-перед трьох і більше років, приносили шкоду державним інтересам. Навпаки, він твердить, що хоч проголошення таких документів може шкодити добрій славі минулих, чи теперішнього урядів та окремих осіб на високих державних становищах, то вони приносять користь державі й народові, бо виявляють історичну правду й становлять своєрідне „мементо", що американський Уряд завжди повинен говорити народові правду. Становище „НИТаймсу" врешті боронить велику місію преси — друкувати речі актуальні, вартісні і цікаві.

Але принциповий аргумент Уряду також слушний: не може бути, щоб різні державні агенції не могли одні з одними комунікуватись і нараджуватись, та щоб держави не могли одні з одними консультуватись без гарантії, що ці їх контакти і все те, що вони у цих контактах скажуть, не залишиться тайною. Тому Уряд наполягає, щоб „НИТаймс" чи „Вашингтон Пост", який теж отримав документи, не друкували із них нічого більше, власне з уваги на закордонні зв'язки країни. Президентові Ніксонові та членам його Уряду годі закинути, що вони діють тут у власному інтересі, бо ж ті документи стосуються періоду перед приходом Ніксона до влади. Що більше, Макс Френкель, палко оборонюючи позицію того свого щоденника у великій статті в останньому тижневому огляді подій, об'єктивно признає, що виявлені документи компромітують найбільше демократичного президента Линдона Джансона і частинно Джана Ф. Кеннеді; ото ж появилась була навіть плітка, наче б це з урядових кіл Ніксона вийшла ідея — передати той об'ємистий документарний твір „НИТаймсові" для проголошення. Коли „НИТаймс" проголошує порівняльно: що през. Джансон та його державний секретар Дін Раск чи секретар оборони Роберт МекНамара казали прилюдно, на пресових конференціях чи в офіційних заявах, та як вони діяли згідно з авторитетними документами, то виявляється жалюгідна дволичність, тим гірша, що не відомо, навіщо було говорити одно та робити друге. Адже В'єтнамська війна не велась в інтересі Айзенгавера, Кеннеді чи Джансона, а в інтересі цієї країни, і, знаючи обличчя Конгресу та здисциплінованість більшости суспільства треба було припускати, що Конгрес піде по лінії рекомендацій кожного з названих президентів — проти комуністичної загрози у Південній Азії.

Ричардові Ніксонові і членам його Уряду, генеральному прокураторові Мічеллеві, державному секретареві Роджерсові та секретареві оборони Лердові треба признати надзвичайну льояльність супроти попередників у Білому Домі з відсуненням набік власного інтересу, коли вони так завзято противляться проголошуванню тих документів. Зрештою, Макс Френкель має рацію, коли звертає увагу, що все одно записаної у тих документах правди уже не можна буде скрити. Занадто багато людей і установ заінтересовані у пізнанні всієї тієї правди і кожна з існуючих копій того 17 чи 18-томового твору стала вже предметом ловів. Найвидатніші демократичні діячі, як сенатор Едвард Кеннеді й Едмонд Маскі, зголосили прилюдну вимогу оприлюднити документи. Вони, очевидячки, прагнуть „рятувати обличчя" Демократичної партії, відмежовуючи її від кол. президента Джансона і його найближчих співробітників.

Треба сподіватися, що нова палка дискусія розгорнеться довкола заповідженого демократами законопроєкту, щоб засекречення державних актів обмежити до двох років. Демократія вимагає одвертости і правдомовности. Мудрість державних мужів у тому, щоб не було розбіжности між словами й ділами, та щоб тримати тимчасово в тайні тільки дійсно секретні справи.

Панас Феденко

НАЙСТРАШНІША НЕБЕЗПЕКА

Мюнхен. — „Єдинокровні брати", — так писала більшевицька Москва про українців в час „ювилею" на згадку 300-ліття Переяславського договору з 1654 року. Були й пізніще, при виборі гетьманів українських, нові договори з московським урядом. І при цій нагоді посли козацької України ставили до московського царя домагання: „Вільностей не порушити"! Однак московська політика йшла послідовно до своєї давно задуманої мети: „Как бы Малую Россію к рукам прибрать" (ці слова знаходимо в одному документі, писаному після смерти царя Петра I 1725 р.).

Коли не вдавалося досягнути цього власними силами, то Москва порозумівалася з сусідніми державами, щоб разом пригнобити непокірну Україну. Договір між Москвою та Варшавою в Андрусові р. 1667 розірвав територію України між її сусідами: Польща і Московщина хотіли спокійніше панувати над українським народом.

Але — були й інші способи ужиті, щоб ослабити живий організм України. Хоч Москва криводушно посилалася в своїй пропаганді на „єдинокровність" і „єдиновірність" з православними українцями (в 17 віці в Москві нас називали „черкасами"), однак це не перешкодило московському урядові договоритися з Польщею й Туреччиною (1681 і 1685 р.) про спустошення Правобережної України від Трипілля й Стайок аж до Чорного моря. Велику територію вирішено зробити Диким Полем.

Літописець Самійло Величко (початок 18 віку) бачив цю спустошену країну, засіяну людськими кістками, і цитував польську приповідку: „Нендза і бєда з Польскі ідов" (Нужда й біда йдуть з Польщі). Величко пояснив, що те лихо йшло в Україну. Не додав тільки (але знав), що біда й нужда йшла в Україну також із Москви.

Українському народові довелося жити на території, відкритій для наїздів близьких і далеких сусідів. „Як горох при дорозі", — говорить народна мудрість. Все ж, аж до 20 віку наша нація боротьбою і упертою працею удержалася на своїй території і навіть розширила свій стан посідання, заселивши порожні землі, що були формально під владою московських царів (Слобідська Україна). В 19 і на початку 20-го споліття український „Дранг нах Остен" дійшов до Волги і навіть за Волгу. Перепис 1926 року показав, що над озерами Елтон і Баскунчак (на схід від нижньої течії Волги) українці мали більшість.

„Генеральна лінія", розпочата від 1929 року, змінила радикально ситуацію. „Пацифікація" Західньої України польською поліцією та військом 1930 р., це „забавка", коли рівняти руїну й смерть, яку Москва принесла нашому народові організованим голодом 1933 року. Це виморювання людности голодом повторено в 1946 році. До цього додати треба ще й масові депортації нашого населення з „визволених" українських областей після другої світової війни.

Коли рівняти політику московського уряду з татарськими наїздами на нашу територію (останній напад був з Криму в 1769 році), то слід ствердити: татари приходили, брали частину людности в неволю, палили доми, але вони не осідали на нашій землі, верталися в Крим. Зовсім інше бачимо тепер: Москва, винищивши мільйони українців, заселяє нашу територію своїми людьми. Перед очима цілого світу відбувається колонізація України чужим елементом, а українців Москва засилає в Середню Азію і на Сибір.

Хто знає історію російського імперіялізму та колоніялізму, той бачить, що в способах поневолення, винищування і грабування настали невеликі зміни. Хіба в тому, що колоніялісти за царського режиму без прикрас, грубою силою виконували своє завдання, а теперішні комуністичні московські колоніялісти говорять про „братню допомогу", про „зближення націй", про „дружбу народів". Статистика дає виразний образ цієї колоніяльної політики Москви. Перед другою світовою війною було в Україні 7% росіян, в 1959 р. — 17%, а в 1970 році майже 20%. Мавши загрозу від Китаю на Сході, Москва поспішає заповнити своїм, надійним елементом українську територію і в першу чергу міста й промислові центри. До цього прилучається теж політика помосковлення, накидання українцям „мови Леніна", нищення українських культурних цінностей, вбивання українцям в голови через школу, пресу і пропаганду чуття нижчости (інферіорити). Ще ніколи в своїй історії Україна не була під такою загрозою як нині, через заплановану в Москві колонізацію нашої території. Я стверджую: Нам не так страшна асиміляція, втрата рідної мови, як колонізація. Ірляндці втратили свою мову, перейшли на англійську, але зберегли національну свідомість. Але заселений англійцями й шотляндцями Олстер (Півн. Ірляндія) для Ірляндської Республіки втрачений.

Бувши у Відні на міжнародному соціялістичному конгресі 1931 року я мав зустріч з одним українським патріотом, мешканцем Австрії. Я розповідав йому про небезпеку московського імперіялізму і колоніялізму (тоді масово вивозили нашу людність з України на північ, була колективізація). Я казав, що на спустілі „землі Москва пришле своїх колоністів. Мій земляк не був дуже занепокосний, зазначив, що ті переселенці з Московщини „зукраїнізуються". (Тоді ще діяла аж до 1933 року „українізація").

Небезпека є і вона збільшується: Москва хоче перетворити своєю колонізацією Україну в географічне поняття, без національного і біологічного українського змісту.

Питання: що роблять Шелести, Щербицькі, Ващенки, Ватченки, Овчаренки та інші комуністичні „енки" в Києві, де вони „урядують"? Чи почуєте від них слово протесту проти московського колоніялізму? Навряд: це — „раби з кокардами на лобі, лакеї в золотій оздобі". Вони — „няньки, дядьки отечества чужого" або „самоотверджені малороси"...

Ол. Підгородецький

ЯК ДАЛЕКО СЯГАЄ ПАМ'ЯТЬ ІСТОРІЇ?

Дуже добре, що наші науковці подорожують та роблять із тих научних подорожей підсумки. На жаль, не всі оці підсумки є такі, щоб можна було ними захоплюватися. До них належить стаття проф. Я. Рудницького, поміщена у „Свободі" під наголовком „На Філіпінах без Влеса". Її наміром, як я думаю, було кинути трохи критичного світла на тих, котрі в т. зв. „Книзі Влеса" бажають знайти вартість історичного документу.

Правду кажучи, я постійно надіявся, що наші науковці, а в першу чергу наші історики, займуться справою „Книги Влеса" та займуть до неї своє становище з площини сучасних історичних дослідів. Але наші історики чомусь то мовчать і нічого не говорять. Нічого дивного, що ця мовчанка могла декого зденервувати. І у висліді появилася стаття, яка врешті щось сказала. Але чи сказала те, що треба було, не знаю. Бо першою і найважливішою справою було тут (і є і зараз) питання, чи Книга Влеса це фальсифікат чи ні. Очевидно, відповідь не є надто легка. Але це треба зробити. Я не історик і не беруся до цієї справи. Але що іншого є оцінка якогось віднайденого документу, а що іншого є справа суспільного клімату, який може дуже поважно затяжити не тільки над справою якогось одного документу, але й вплинути на невідповідне поставлення історіософічних проблем і в цей спосіб в деякій мірі здеформувати політичне думання одного покоління. А це вже не є маловажна справа.

Але вернімося до подорожей наших науковців, та ненауковців. Всі ми мандруємо. Одні більше, другі менше. І я також мандрував і був аж в Австралії. Гарний там край і гарних людей є багато. Є там багато міст та містечок і різно вони називаються. А деякі назви є навіть дуже дивні.

Що це воно таке? — питаю. Відповідають мені, що це назви місцевих тубильців, які тут жили вже дуже давно.

Але цього, що означають ці назви, я таки не дізнався. А тут так хочеться мені розшифрувати оці дивовижні, не-англійські, мовні закарлючки. Пішов я шукати по книгарнях, чи немає якогось словаря. І купив я „Слова тубильців Австралії" — „Aboriginal Words of Australia", виданий в 1965 році в Ліверпулі в Англії у видавництві A.H. & A.W. Reed, та й почав його уважно читати.

Те, що я там найшов, було більшим як я взагалі міг був сподіватися. Для цих, кого би це могло цікавити, я зробив вибір деяких слів, які якимсь дивом так цікаво відносяться так до Европи, як і до нас. Ось вони:

Мова тубильців Австралії:	*Англійський переклад:*	*Український переклад:*
warna	sea	море
yalta	charcoal	вуголь з дерева
yara	seagull	чайка
youria	ear	ухо
wiena	firewood	смерекове дерево
kia	spear	списа з дерева
keda	boomerang	бумеранг (кидається)
holanyee	cry	крик (wolanie)
gondol	canoe	човен
kupala	white	білий
kuna	grey hair	сірий-сивий волос
kruwe	blood	кров (кривавий)
lubra, gin	woman	жінка (жена, Люба)
plotye	woman, childless	(церковне: плоть)
kiewa	water (sweet)	солодка вода
wilga	willow, dogwood	верба (пол. назва птиці „вільга"
lopoinya	fern	папороть (Лапонія)
barina	summit	вершок (рос. барин)
wanda	sandhill	пісковий горбок
yowi (yowee)	spirit, warnig spirit of death	дух (дух, який сповіщає смерть)
panje	cuckoo	зозуля
winin	deceive, lie	ощукати
maroo	black	чорний
goobita	baby girl	дівчинка (kobita)
dooliba	bald	лисий
warta	wallaby	кангур (Warta)
pitja	fire	вогонь
Yarrageh	(spirit of) Spring	Весна, Дух весни
korallo	ochre, red	жовтий або червоний
Tathra	Beautiful country	гарна країна

("The Australian Museum", Syney, 1959)

Подібних слів є там більше. Очевидно, треба б провірити, чи цей, хто укладав словар, вжив правильної транскрипції. А, загально беручи, то для вияснення тієї справи треба б поважної та вичерпної наукової праці. Видається мені, що тією справою повинен би зайнятися слов'янин, бо тут може повторитися (очевидно, із зовсім відмінних позицій!) проблема письма і мови гіттитів, де не міг собі дати ради ані англієць, ані француз, ані німець, і де потрібно було аж слов'янина — чеха, щоб розшифрувати 20.000 табличок клинового письма.

Та як би воно не було, ми не повинні перейти над тією справою до порядку денного, не пробуючи в оцій аналогії пошукати незрозумілої, але дуже цікавої закономірности.

В цій праці ми не мусимо ожидати фахового, дипломованого історика. В історії археологічних дослідів ми маємо одну дуже поважну позицію, а це віднайдення Трої.

(Закінчення на стор. 4-ій)

Любов Коленська

МІСЯЦЬ ВЕСІЛЬНИХ ДЗВОНІВ

Напившись вщерть сонця, переквітає весна, цвітуть уже липи. Продзвонюють весільні дзвони...

Скрізь по цілій Америці в той час вінчання. Візьміть у руки далековид і пригляньтесь усім тим весіллям. Хіба не бачите, он там на глетчері, на шпилі гори, де тільки їх може доглянути гелікоптер, побираються двоє — відокремлені від усього світу... А тут на скелі, над проваллям ріки Потомак, складає двоє молодих присягу; інші одружуються на вершку вежі Беркелей „кампусу", другі — нуркуючи під холодними водами озера Ірі; деякі на поромі Стеттен Айленд, по міських парках, відокремлених левадах, навіть в загорожі для птахів... Або увійдіть до звичайної фармерської клуні, вкстеленої соломою, там вінчається молода дівчина — типічна учителька із давніх „вестерн" фільмів, зодягнена у білу блюзку, закінчену рижкою, і тієї ж барви довгою ситцевою спідницею — внизу обведену фальбанкою. Молодий стоїть, спершись на сідлі, зодягнений у темне убрання із грубого шорсткого полотна, сорочка коліррова в пояски, на шиї — пестра широка хустка — типовий джентлмен „ковбойських" часів — ще чого доброго й почуєте індіянські вигуки... Але, ні. Гості веселяться, в жінок довгі перкалеві, або полотенні сукні — кратчасті в спіралі, картаті (на взір наших хвартушків біля кухні), чоловіки зодягнені на подобу молодого, частуються домашнім йогуртом, бейконом „девілд егс", кексами, „бренді". Під стіною возик із мукою, сіллю, пряношами, овочами, хлібом та вином. Хліб — це символ достатку, вино — щастя, а яблуко — символ любови. В їхньому розумінні тільки в той спосіб можна відбувати весілля — хоч куди їм до фармерів — усі вони міські люди із вищих верств суспільности. Але хіба не найкраще приміщення звичайна господарська клуня? Недалеко тут ліс, лагідні левади і шум озер.

Зовсім не надзвичайне явище, коли молода зодягнена в „міні", чи в зовсім прозору шифонову сукню. Хто б присягав на євангеліє, коли є поезії Бітлс, чи Тимоті Лірі, Малькольма Екс, чи інших їхніх сучасних друзів... Музика — почавши від „рок енд рол" — переходить вже у зовсім оригінальну гру на рогу, виробленому з мушлі, або на комерційну з телевізії. Гості по черзі закурюють гашиш, або маріхуану, й дискутують над проблемами В'єтнаму, занечищенням повітря, надмірним приростом населення, критикуючи „естаблішмент". Очевидно, їм і те навкучується і вони, зовсім роздягнувшись, біжать до річки.., ближче природи.

Гляньте на шлюб із кругів високої суспільної верстви — Бетсі Ліпман і Брандона Рейда — обоє сеньйори університетів — його родина це колишні довголітні власники Ню Йорк Гералд Трибюн: Шлюб відбувався в домі молодої — вінчав їх головний суддя. Убрання молодої — це із білої гаптованої шовкової швайцарської органді костюм, тільки замість спідниці.., короткі штанці — шорти. На голові білий соломковий із широкою крисою капелюх, перепоясаний рипсовою стрічкою. На молодому, вправді смокінгова блюза, але штани із японської тканини „марімекко" у різні розпливчасті пасмуги білої, рожевої і чорної барви і в батька молодої подібні — тільки в.., рожеву й зелену краску. І ще один шлюб, із найвищої суспільної верстви — це Тріші Ніксон — доньки Президента — вона в довгій, білій, шовковій сукні, в серпанку, до шлюбу провадив її батько, розкішне прийняття, краяння традиційного „кейка", елегантні гості в смокінгах і жінки в довгих сукнях, кинення молодою квітів поміж дівчат — усе за давніми американськими традиціями.

І наші весілля. Вони переважно по гірських церковцях, поблизу українських осель, за всіма нашими традиціями, замість „кейка" — коровай, прибраний свіжим барвінком. Молода в білій сукні, серпанок, молодий в смокінгу, або... і тут вже новості. Вони особливо в убранні молодої. Як вам подобається біла, довга вишивана сукня в двох синіх відтінях, на голові серпанок, в руках китиця незабудьок; або пригляньтеся білій сукні, внизу вишиваній вишневим квітом, у волоссі вплетені конвалії; або біла сукня внизу вишивана багровими трояндами, вінок з троянд, з-під кучерів дві багрові ленти, в руці — одинока полум'яна троянда; хіба можете переочити білу сукню вишивану фіялковим узором, кілька фіялок — у русявій косі, замість накидки — фіялкової барви жупан гетьманші — і в руці китиця фіялок. Дружки в сукнях — в ромени, волошки й маки, на голові вінки із цих же квітів, в руках ромени — справжні польові русалки..,

Коли я запитала в однієї дівчини, в чому вона вибирається на весілля, вона відповіла: В народнім строї.

Володимир Луців

МОЯ ПОДОРОЖ ДО ІЗРАЇЛЮ

(3)

Поліція не могла дати собі ради із тисячами учасників, які виповнили вщерть не тільки площу перед церквою і саму церкву, але й усі закутини, де тільки можна було влізти. Між іншим, Господній Храм є тепер у стані капітального відновлення. Греки, католики і вірмени погодилися вкінці спільними силами відновити одну із найважливіших християнських святинь у світі. Між іншим греко-католики святкують у Єрусалимі празники за новим календарем.

Церква Гробу Господнього

Церква Гробу Господнього побудована на місці Кальварії у 335 році п. нар. Хр. імператоркою Оленою, мамою першого християнського Римського імператора Константина. Після її побудування у IV ст. перси частинно знищили цей храм у 614 році. У половині VIII ст. (746) землетрус поновно пошкодив церкву. За 1 600 літ існування понад 50 землетрусів пошкодило більш чи менш цей храм. У IX ст. комплетно відновлено храм Гробу Господнього, але вже у 1009 році єгипетський фанатик Гакім наказав знищити усі церкви, між ними й цей храм. Руїни церкви перейшли під протекторат Візантії. Її знову відбудовано за допомогою імператора Константина Мономаха. Це й була церква, яку застали Хрестоносці і побудували нову фасаду. У 1955 р. відновлено мармурову стіну при вході до Гробу. У XVIII ст. вандали вкрали мозаїки з церкви, а в 1808 р. церква майже повністю згоріла. Теперішня велика копула була побудована у половині XIX ст. за грошові дотації Франції, Туреччини й інших держав. Крім копули і дзвіниці фасада церкви яка тепер зустрічає паломників, є такою, як її хрестоносці збудували у 1144 р.

Єрусалим

Є приповідка, що після кількатижневого перебування у Єрусалимі можна написати цілу книжку про це святе місто, але щоб написати статтю, то треба в ньому довше побувати. Місто, за яке боролися вавилонці, перси, греки, римляни, мусулмани, хрестоносці, турки й араби, має у собі щось чудово-містичного. Описувати його храми, пам'ятники, архітектуру, мистецтво — треба було б окремої праці. Тут хочу коротко згадати про Єрусалим та українські сліди в цьому святому місті.

Єрусалим — теперішня столиця Ізраїля. Від часів, коли король Давид зробив його своєю столицею три тисячі років тому, він став центральним місцем у бурхливій історії цієї країни. Так зване Старе місто є обведене мурами високими на 10 метрів приблизно. Вхід до нього можливий 8-мома ворітьми. Крім них довкола міста є 34 вежі різної величини і стилю. Згадані мури були пробудовані на руїнах старих мурів турецьким султаном Сулеманом Великим між 1540 і 1552 роками. Поверхня старого міста виносить приблизно 2 і 1/2 милі квадратові. До найважливіших Святих місць у Єрусалимі треба зарахувати такі: церква Гробу Господнього, церква св. Анни (що згідно з традицією є побудована на місці, де родилася Матір Божа). Церкву Вознесіння (побудована на місці, де була похована Матір Божа та звідки була взята до неба), базиліка Агонії Христової (Гетсеманський Сад), Гетсеманське Гротто, Христова Дорога і багато інших. Між іншим у Єрусалимі є дві чудові російські церкви. Одна на Оливній горі св. Магдалини із жіночим монастирем. В монастирі коло 20 монахинь при чому більшість черниць арабського походження, які одначе вивчили російську мову.

Друга церква в Новому місті, це собор Св. Трійці. Колись обидві церкви були під тим самим правлінням, але, коли в 1948 році поділено Єрусалим, то російським ченцям не можна було переходити із Старого міста (під Йорданською адміністрацією) до Нового (під жидівською контролею). Деякий час церква була закрита. Це використав російський патріярх Алексєй, виславши туди своїх ченців і черниць. Від того часу вона находиться під адміністрацією Московського патріярха. Ця церква винятково гарна всередині. Один бічний вівтар присвячений св. Володимирові і св. Ользі. Його оздоблюють дві величезні ікони (приблизно по три метри високі і два широкі) згаданих святих.

Оглядаючи цей храм з українськими святими не можна не подумати про трагедію нашого народу, якому москалі все забрали включно з привлащенням собі його святих.

До жидівських святих місць у Старому місті треба зарахувати Стіну Плачу, кілька синагог тощо.

Мусулмани мають дві великі мечеті Ель-Акса та імпозантну мечеть Омара і кілька менших. Мечеть Омара є між іншим, третьою найважливішою святинею ісламського світу після Мекки і Медини. Теперішнє число мешканців Єрусалиму становить 275.000. Багато з них це новоприбулі жиди іміґранти, які прибувають до Ізраїлю від 1948 року. У Новому Єрусалимі жиди побудували будинки парляменту (кнессету), різних державних установ, великі синагоги, головний суд, осідок головного рабінату, Гебрайський університет, музей Ізраїлю й інші національні та культурні осередки.

Українські сліди в Єрусалимі

До найстаршої, мабуть, української пам'ятки у Святій Землі треба зарахувати чудову Плащеницю — дар гетьмана Івана Мазепи ще за його життя для церкви Гробу Господнього. Плащениця має чудове срібне обрамування, а посередині прегарний образ, що зображує, як Ісуса зняли з хреста і поклали до гробу. На горішній частині обрамування видніє посередині обличчя Христа на хустині св. Вероніки. З лівого боку видно гармату, бунчук і залізні рукавиці. По правій стороні — драбина, спис і губка. В чотирьох кутах зображені 4 Євангелисти з їхніми символами. В долішній частині посередині є герб гетьмана, хрест і біля нього пів місяць та 6-тираменна зірка. Все це обведене чудовою орнаментикою. Внизу образу вміщений напис у латинській мові: „Sumptu Illustrissimi Domini Ioannis Mazepa Ducis Rossiae. Вгорі образу у тогочасній українській мові видніє напис: „Поданієм Ясьне Вельможнаго Єго Мости Пана Іоанна Мазепи Россійськаго Гетмана". (Очевидно мається на увазі Русь-Україну для відрізнення від тодішньої Московії. Плащениця переховується в музеї при церкві Св. Гробу і є в посіданні греків. Її виносять у Страсну П'ятницю до церкви Гробу Господнього.

Українські таблиці

При церкві св. Анни вмурована пропам'ятна мармурова таблиця із золотим тризубом та пальмовою галузкою. Під гербом написано: „Пречистая Діво, Мати нашого краю, вимоли у Сина свого одність і волю для Українського Народу. Українські жовніри в дорозі до Батьківщини. Єрусалим І. XI 1943 року".

(Далі буде)

„Пластовий оселедець" у Дітройті

Від років Т-во Пласт-Прият - схід запрошує громадянство на т. зв. „Пластовий Оселедець". Цього року відбувся він 7-го березня в заповненій залі св. Йосафата в Воррені. Відкрив голова Юрій Левак і покликав на провідницю імпрезового референта Любу Маринюк. Вона привітала гостей (було їх ок. 200) і зокрема пароха о. Н. Феціцу і сотрудника о. Т. Прокопова, підкресливши, що отці йдуть на зустріч нашій пластовій молоді, яка кожного тижня користає з цієї залі безкоштовно на свої сходини. Тоті Л. Маринюк згадує, що виграш буде під самий кінець імпрези, та дякує громадянам, які дарували свої праці, образотворцям: О. Слюсарчук-Остапяковій за „Соняшники" (олія), Р. Бараникові за „Жупани" (олія) і Л. Величковській за „Виноград" (пастель, мистцеві кераміки В. Гриньковові за лямпу в гуц. стилі і ред. В. Софронові - Левицькому за його книжку „Кланялись Вам три України" і за книжку „Розкажу вам про Казахстан" Уляни Любович. Обі ці книжки, як дарунок, привезла від ред. В. Левицького канадійська гостя.

Віддавши голос заступниці станичного С. Король від Пласт. Станиці привітати Віру Ке з Торонта, Л. Мартинюк продовжувала, що цей раз рішено запросити журналістку, хоч звичайно просять поетів для промов, письменників або політиків з патріотичними промовами (це останнє вже ніяк не годиться з „оселедцем"). Наша гостя, Віра Ке, — член спілки Укр. Журналістів, співредакторка „Нового Шляху" і співробітниця „Жіночого Світу"

Цей цікавий життєпис варто було б видрукувати в цілості, але з браку місця можемо подати тільки скорочено. Віра Кемпе, по мужеві — Плавущак, Віра Ке народжена в Самборі, де саме був об'їздовий театр, де працювали батьки. Це було 14-го серпня, року, не скажу, хіба хтось відгадає усмішку Монни Лізи. Юне життя перейшло трохи в Самборі, трохи в Бродах, трохи в Інституті СС Василіянок, на кошт Митрополита. Прийшла війна і через Снаниславів, Краків, Відень, Тироль, Німеччину опинилась в Канаді. Фахів придбала багато: вона знаменита кельнерка, дипломована касирка, дуже добра „кук дженерал", солідна книговодка, сконденсована господиня, налогова танцюристка і вперта журналістка. В газетах пише уже здавна, ще коли бохонець хліба коштував 11 центів, житній хліб був екзотиком, а коні розвозили молоко. Редагує „Сторінку для жінок" у „Новому Шляху", куди просто, або „зизом" заглядають чоловіки. Є в секції журналісток у СФУЖО і дійсним членом СУЖурналістів у Канаді. Цього року „Н. Шлях" і „Жін. Світ" мають свої ювілеї. Свою життьову філософію заокруглила Ке молитвою, яку пробуємо віддати її словами дай мені Боже талант красномовного мовчання.

Коли оплески принишкли, Л. Маринюк заявила, що Ке служила музі з дитинства, носячи артистам харчові приділи, а потім муза полонила її, заставивши її саму писати з ентузіязмом та з оптимізмом.

Віра Ке читала свої статті, чи пак есеї 3-ма наворотами: в 1-му — „Коментатор до біографії", „За позитивні дороговкази" (про журналістів і їх читачів), і „Ми багаті", в -2му — „Мовчазна поезія", „В калейдоскопі кумедностей" і „Чи ви завважили..." та в 3-му — „Ви думаєте, що вона гарна" та „Есеїчно про гром. установи". За всіх їх Віра Ке збирала могутні оплески. Скажемо тільки, що було в творчих зразках багато поезії в прозі, але й було чимало гіркої правди, поданої веселим тоном, навіть під адресою журналістів. Віра Ке закохана в журналістику і в свою сторінку в „Н. Шляху". Сердечність її, чудовий усміх і розсип приказок та жартів зуміє придбати їй з місця приятелів.

Між 1-им і 2-им виступом Ке, ансамбль пласт. юначок проспівав 3 пісні: „Галичанка" і „Нежонаті женихи", музика Шамо, та нар. пісню „І шумить і гуде". Ансамбль: Х. Григорчик, М. Гриньків, Д. Груник, Х. Дигдало, О. Дужа, Н. Конопада, М. Кучер, А. Левак і А. Никифоряк. Перед 3-им виступом гості, щоб дати їй час відпружитись Л. Маринюк попросила В. Кучера відспівати дві пісні „Намалюй мені ніч" — муз. Весоловського і „Два кольори" — муз. Білаша. При фортепіяні була, так як і при попередньому співі, Н. Обаль. Співак, відомий баритон, виконав обі пісні майстерно.

Обом паням, гості Вірі Ке й провідниці програми Любі Маринюк, вручили пластунки букети троянд від Пласт-Прият-у при овації публіки.

Після того було прийняття гостей зі скромною назвою „пласт - селедця", хоч крім нього було й інше, включно з кавою і солодким.

Люба Маринюк повідомила, що дістала кілька запитів до Віри Ке, яка готова на них відповісти. І вона це зробила, вклавши ще нову дозу гумору: „Моя присяга мовчаливости відкликана була в Бога на бажання громадян, яким ставало сумно на світі. І я знову балакаю і пишу, а язик мій сягає до пояса... Старі танці не подобаються молоді? Та ж при них можна сміло танцювати модерні (З грацією і темпераментом показала ча-ча при музиці аркана і чарльстона при коломийці)... На питання „не можу вженитись, як це зробити" і ще інші питання Віра Ке не залишилась довжна нікому, часто відповідаючи анекдотами. Тим, що мають трудноші з жениханням, радила писати їй до „Н. Шляху", де вона зокрема подбає про успіх...

Виграш обдарувала щасливців: книжками: Любович — О. Лободоцького й Левицького — М. Цапа, Керамікою — Д. Калитяка, образами: „Виноград" — Іванку Білу, „Соняшники" — М. Липецьку і „Жупани" — С. Брездень.

С. Король подякувала Т-ву Пласт-Прият сходу, за влаштування цієї імпрези, а скріпили це гучні оплески приявних.

Н. Несторович

КОМУНІКАТ

ПРЕЗИДІЇ ЧОТИРНАДЦЯТОГО З'ЇЗДУ ТОВАРИСТВА К. ВОЯКІВ УПА В ЙОНКЕРСІ, Н. Й.

Дня 22-го травня 1971 р. в приміщенні Українського Народного дому при 301 Палісейд евню, Йонкерс Н. Й. відбувся Чотирнадцятий З'їзд делеґатів Товариства к. Вояків УПА ім. ген.-хор. Романа Шухевича - Тараса Чупринки в ЗСА. В З'їзді взяло участь 38 делеґатів, які заступали 9 Відділів і Делеґатур. На жаль не всі Відділи прислали своїх представників.

З'їзд відкрив голова уступаючої Управи, Микола Грицков'ян-Макаренко. Нарадами З'їзду проводила Президія в складі: Михайло Ковальчин — предсідник, Володимир Хома та Надія Голяш — заступники, Михайло Шевців та Михайло Дзіман — секретарі.

В часі З'їзду працювали Камісії: Мандатна, Номінаційна, Резолюційна та Бюджетова.

До складу Мандатної Комісії входили: Петро Шкафаровський, Андрій Паньків і Микола Сидор. До Номінаційної Комісії входили: Тарас Бурий, Мирослав Климко, Іван Ділай, Роман Глушко та Орест Мостовий. До Резолюційної: Андрій Мицьо, Надія Голяш і Мирослав Климко. До Бюджетової: Ярослав Кіцюк, Іван Ділай і Марія Кульчицька.

Звіт за останню каденцію зложили: голова — Микола Грицков'ян, секретар — Лев Футала, касир — Іван Ділай; за видавничу діяльність — Лев Футала, та Володимир Макар; крім того, за Контрольну Комісію звітував ІІ голова — Мирослав Климко, за Суд Чести — Михайло Ковальчин.

За звітну каденцію Головна Управа Товариства, разом із своїми Відділами, була активна на всіх відтинках комбатанського, політичного та суспільно-громадського життя. Зокрема в 1970 р. члени Товариства були активними, як у крайовому, так і в місцевих Комітетах для гідного відзначення 20-ччя геройської смерти Головного Командира УПА сл. п. ген.-хор. Романа Шухевича - Тараса Чупринки.

Пророблену відповідну підготову, за яку відповідає інж. Степан Голяш для збірки матеріялів до Альбому УПА, також Філятелістичний Відділ проявляв велику активність, бо за нього відповідав ентузіяст цієї ділянки д-р Богдан З. Гук.

Доповідь на тему „Наші завдання під сучасну пору" виголосив Лев Футала.

Після ширшої дискусії та уділення абсолюторії вибрано Головну Управу в такому складі: Михайло Ковальчин — голова, Лев Футала, Андрій Мицьо і Степан Голяш заступники голови та членами Мирослав Климко, Михайло Дзіман, Орест Мостовий, Іван Ділай, Микола Сидор, Роман Глушко, Михайло Шашкевич, Ярослав Кіцюк, Іван Вонсуль, Володимир Хома та Богдан З. Гук. Контрольна Комісія: голова — Микола Грицков'ян, Мирон Мицьо і Марія Кульчицька. Суд Чести: голова Михайло Черешньовський, Надія Голяш, Богдан Крук, Степан Зорій і Андрій Паньків.

У рамцях З'їзду, в залі Українського Народного Дому відбулася Товариська Вечірка, яку відкрив голова Президії Михайло Ковальчин, молитву провів о. Ричард Брида з місцевої української католицької церкви св. Михаїла. Вечіркою проводив член Товариства, Андрій Мицьо.

У Вечірці - Зустрічі взяли участь представники наступних організацій й установ: мгр Іван Базарко від УККА, проф. Іван Вовчук — Український Визв. Фронт, Іван Винник — ООЧСУ, мгр Евген Гановський СУМА, Володимир Макар — Орг. Українського Виз. Фронту з Канади, Василь Дяків — Батько сл. п. Осипа Дякова-Горнового, д-р Михайло Сосновський СКВУ, Мирослава Ласовська — ОЖ ОЧСУ, Богдан Футала — ТУСМ, ред. Степан Женецький — СУЖ, Василь Дідюк — Т-во к. В. УПА з Канади, проф. Іван Телюк — УНС, Володимир Ганчук — Український Роб. Союз, Михайло Клецор — СУК — „Провидіння", Лев Футала — Українська Народна Поміч, Мирослав Климко — Капітула Зол. Хреста УПА, Володимир Ласовський — ОМУ в ЗСА. Крім того, представники місцевих установ і організацій: Павло Микитин — 11-ий Відділ ООЧСУ, Марія Кульчицька ОЖ ОЧСУ, Дмитро Івасютин — Український Народний Дім, Осип Дашко — Осередок СУМА, Роман Глушко — Федеральна Кредитова Кооператива СУМА, Петро Кулинич — Пласт-Прият, Лев Пришляк і д-р Володимир Савчак — 2-ий Відділ ООЧСУ з Ню Йорку, д-р Іван Скальчук — Відділ УККА у Філядельфії, Іван Дуда — Відділ ООЧСУ в Гейстінґ, Іван Пециляк, — Український Клюб в Гейснінґ, Степан Гаврилюк — 7-ий Відділ УНПомочі, Михайло Кавчак — Відділ Оборони Лемківщини в Ню Йорку, Михайло Дзіман Відділ Оборони Лемківщини в Нюарку.

Письмові привіти на З'їзд прислали: Апостольський Візитатор українців в Західній Европі Кир Іван, Архиєпископ Амвросій, — Митрополит Філядельфійський, Архиєпископ Мстислав, Кир Ярослав Ґабро, Паст. В. Боровський — Українське Євангелицьке Об'єднання, Ярослав Стецько — голова Проводу ОУН, Об'єднання к. Вояків УПА, Крайова Пластова Старшина, Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч", Карпатський Союз, Союз Українських Студентських Товариств Америки, Товариство Укр - кої Кооперації „ТУК", Проф. Лев Добрянський.

В мистецькій частині виступала „Карявана" з Нюарку, Н Дж.

За Президію 14-го З'їзду
Михайло Ковальчин — Предсідник, Володимир Хома — Зас. предсідника, Надія Голяш — Зас. предсідника, Михайло Шевців — Секретар, Михайло Дзіман — Секретар.

РЕЗОЛЮЦІЇ XIV ГОЛОВНОГО З'ЇЗДУ Т-ВА КОЛ. ВОЯКІВ УПА ІМ. ГЕН. ХОР. Р. ШУХЕВИЧА — Т. ЧУПРИНКИ В ЗСА

схвалені в дні 21-го травня 1971 р. в Йонкерсі, Н. Й.

1. XIV Головний З'їзд Т-ва кол. Вояків УПА в ЗСА гаряче вітає український народ в Україні і розсіянні та підтверджує свою повсякчасну духову єдність та участь у всіх виявах його боротьби й змагань проти московських поневолювачів за привернення самостійности і незалежности України.

2. З'їзд вітає друзів по зброї та ідеї, об'єднаних у Т-ві кол. Вояків УПА в Канаді, в Братстві кол. Вояків УПА ім. св. Юрія Переможця в Европі й Об'єднані кол. Вояків УПА в ЗСА і Канаді, українських Ієрархів обидвох Церков, а особливо Еміненцію Кардинала Кир Йосифа, Провід Організацій Українських Націоналістів і АБН, Український Конґресовий Комітет Америки, Організації Визвольного Фронту, суспільно-громадські, політичні, комбатантські та молодечі організації на терені ЗСА, які стоять на позиціях безкомпромісової визвольної боротьби українського народу та здобуття УССД.

3. Оцінюючи міжнародну ситуацію Загальний З'їзд стверджує, що Москва і надалі, зручно використовує існуючі та можливі воєнні конфлікти націй для власної передишки в нутрі імперії для жорстокого наступу на підкорені нею народи у напрямі повної ліквідації їхнього національного буття.

4. Останні інспіровані Москвою масові демонстрації американського студентства проти перемоги національних ідей над комунізмом стверджують наше твердження про шкідливість та самогубність політики коекзистенції Заходу з Москвою, та підтверджують, що єдино правильною політичностратегічною концепцією є дія АБН.

5. XIV Головний З'їзд Т-ва якнайгостріше засуджує російську колоніяльну політику в Україні, в зокрема московські намагання знищити українську національну думаючу провідну верству — та стверджує, що наявні вияви політики ґеноциду стосованого до українського народу вимагають не тільки якнайгострішого засудження, але теж протидії всюди там, де це тільки можливе і потрібне.

6. Маючи на увазі події, які відбуваються та розвиваються в Україні під сучасну пору, документально підтверджені матеріялами Мороза, Чорновола, Караванського, Масютка, Заливаха та інших вказують на правильність ідейно-політичних позицій нашої організації та доказують ідейну погубність тез деяких українських еміґраційних реалітетників.

7. Загальний З'їзд, стоячи непохитно на тисячолітніх традиціях української державности високо цінить вагу акту відновлення Української Держави 30-го червня 1941 року, який на протязі 30-ох літ став інспіруючим товчком для боротьби ОУН, УПА, та нескореного українського народу по сьогоднішній день, та клонить голови перед світлою пам'яттю творця цього акту Провідника Степана Бандери та вітає голову Українського Державного Правління Ярослава Стецька.

8. З'їзд стверджує, що знищення Української Автокефальної Православної Церкви та Української Католицької Церкви на рідних землях, ставить конечну вимогу до Ієрархів обох історичних українських Церков у діяспорі для збереження українського обличчя Церкви на чужині, спільно стати в обороні воюючої християнської України та у взаємному зближенні в ім'я Христа і України стати до спільного бою з безбожницькою Москвою.

9. XIV З'їзд виходячи з заложення, що боротьба за УССД — це боротьба за національне, релігійне, духове, культурне і соціяльне визволення вірить ,що українська спільнота на чужині всі свої зусилля спрямує для здійснення Помісної Української Католицької Церкви Патріярхатом на чолі з Блаженнішим Йосифом Сліпим.

З'їзд рівночасно висловлює віру в об'єднання всіх українських православних Ієрархів у єдину Українську Православну Церкву відновлену під проводом Митрополита Василя Липківського.

ЯК ДАЛЕКО СЯГАЄ ПАМ'ЯТЬ ІСТОРІЇ?

(Закінчення зі ст. 2-ої)

яку знайшов і відкопав аматор - ляік Шліма (німець по національности). Дуже цікавим є те, що він зробив це всупереч опінії тодішніх знаних археологів. Про це дуже гарно пише Церам у книжці: „Гроби, боги і люди".

Мимо волі насувається питання, як це могло статися, що Шліман, без археологічних студій, зумів зробити те, чого не могли доконати професори археології.

Шліман прийняв за правду те, що Гомер написав в Іліяді тоді, коли ввесь тодішній науковий світ держався думки, що Еліяда це витвір поетичної уяви грецького народу та з історичним документом не має нічого спільного.

Як бачимо, часом треба просто „повірити" явищам і це „повірити" прийняти як тезу до дослідів. Так само зробили ці всі, що студіюють „Книгу Велеса". Тому їх праця, на мою думку, правильна і заслуговує на уважливість і пошану.

*

Повертаючи до мови австралійських чорних тубільців, треба мати на увазі факт, що Австралія була віддтята від решти світу дуже довгий час, може сто тисяч літ, а може і більше, доказом може послужити те, що фавна і фльора, зовсім відмінна від решти світу.

Думаю, що це був би великий тріюмф сучасної науки, коли б вдалося нам вияснити ґенезу таких назов, як: Ялта, Татра, Варна (порт на Чорним морем), Вісна, Ляпонія, чи Варта, — бо значення таких слів як: дуліба (наше плем'я Дулібів), пітія, купала, ґондоль, ванда (з мітології польської), або слово пані (чи панйе), бо видається мені, що наша зозуля це є чи не найбільша пані з-поміж усіх знаних нам птахів, бо вона не виховує сама своїх дітей, а послуговується „ґувернантками".

Студії над тими справами могли б розширити горизонти нашого сучасного наукового бачення на сотні тисяч, а може і на мільйони літ; бо могло б показатися, що пам'ять історії є багато більше тривала, як це нам досі видавалося. В цей спосіб наука здобула б ще один великий стомилевий, придорожній камінь на шляху пізнавання пра-історії світу, а в тому числі і нашої.

НАГОРОДИЛИ ДІВЧИНКУ ...

Ученицю 3-І кляси в Медвині на Київщині Наталочку Нечитайло нагородила дирекція І-І Богуславської школи за добре навчання — дитині вручили книжку. Добре вихована дівчинка подякувала, але вдома розплакалась: книжка на понад 200 стор. була надрукована латинською мовою, а малюнки в ній зображували гнилу картоплю, заплісніли помідори, роз'їдені лишаями рослини. 9-річній учениці дирекція школи „вручила" якусь наукову працю, аби лише подати у звіті, що „нагороду доручено". Московські „Ізвестія" з 3-го червня подали про це вістку під наг. „Не той помідор".

Київський „Перець" знову критикує західні радіостанції

Журнал совєтського гумору „Перець", який має право критикувати лише голів колгоспів, п'яниць і бюрократів-хапуг, які в декількох числах за місяці 1971 року присвятив свої „карикатури" радіостанціям у вільному світі, які передають свої програми до Совєтського Союзу. У „Перці" з квітня поміщено малюнок з підписом „Голос у жабурнині", з зображенням болота, в якому сидять жаби. Вони, очевидно, квакають до мікрофонів, але одна — найбільш войовнича! — має навіть два пістолі в жаб'ячих лапах. На животиках „перцівських" жаб є „Радіо Ізраїль", „Голос Америки", „Ві-Бі-Сі", „Німецька Хвиля". Найнижче приміщене зображення радіо „Свободи", найвище — „Голос Америки" та „Радіо Ізраїль".

Українські школи в Чикаґо закінчують навчальний рік

Чикаґо. — Закінчується навчальний рік в початкових, середніх та у вищих українських школах у цьому місті. У п'ятницю 4 червня відбулися з тієї нагоди збори Батьківського Комітету при Школі Українознавства, Схід. У суботу 5 червня відбулася зустріч громадян з абсольвентами Школи Українознавства та роздача дипломів і пам'яток, про що буде окремий допис. Імпреза відбулася заходами Т-ва „Рідна Школа". На суботу 12 червня призначено вдячне Богослуження з нагоди закінчення навчання в Школі Українознавства, Схід, з роздачею свідоцтв у Школі Коперника о 10 ранку, а в неділю 13-го відбудеться ґрадуація в Українській Вищій Школі. Шкільне навчання закінчується також при Осередку СУМА.

Повідомляємо Пластових Друзів, що в Торонто 14-го червня 1971 року передчасно відійшла із нашого гурту

св. п.
ЗЕНОВІЯ КАХНОВЕЦЬ

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в четвер, 17-го червня 1971 р. з церкви св. о. Николая на цвинтар Проспект.

„ТІ, ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ..."

У пам'ять Покійної, замість квітів на могилу, просимо складати пожертви на Фонд Енциклопедії Українознавства, c/o "Ply", 768 Queen Street West, Toronto 3, Ont., Canada.

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Приятелями, що 21-го червня 1971 року по тяжкій і довгій недузі відійшла від нас у Вічність наша Найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА і БАБУНЯ

сл. п.
ЄЛЕНА СОРОКА з ЛАЗУРКІВ

ПАРАСТАС в середу, 23-го червня 1971 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Маркевича, 14 Trumbull St., New Haven, Conn.

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 24-го червня 1971 р. о год. 9-ій рано з церкви св. Михаїла.

Горем прибиті:

ЯРОСЛАВ — муж
ІРЕНА — донька
ІВАН ТЕЛЮК — зять
МИРОСЛАВ, ТЕТІЯНА і ХРИСТЯ — внуки
Д-р ІВАН СОРОКА з Дружиною — шваґри

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого **МУЖА**

бл. п. Володимира Холєвчука
в четвер, 1-го липня 1971 року

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в ЦЕРКВІ СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ, о годині 6:30 ранку;
в ЦЕРКВІ в ОЗОН ПАРКУ, о год. 8-ій ранку і
в ЦЕРКВІ в РІҐО ПАРК, о год. 8-ій ранку.

Про участь і молитви прохає
дружина **МАРІЯ з РОДИНОЮ**

В смутку повідомляємо, що дня 9-го червня 1971 р. на розрив серця помер

бл. п.
Д-р ЯКІВ БОГДАН ДЗЯДИК

урордж. в Сокалі, там покінчив гімназію, а медичні студії у Львові. Був лікарем в Любачеві на Поморю, дир. шпиталя в Сокалі та довголітнім директором шпиталя в Вуксідль (Німеччина).

ПОХОРОН відбувся в суботу, 12-го червня 1971 року у Вуксідль (Німеччина).

В глибокому смутку:
дружина **КАЗИМИРА**
дочка **БОГДАННА** з чоловіком і дітьми
син **ЕВГЕН**
сестри: **ІВАНЕЦЬ ОЛЕНА**
КАПУСТІН ЯРОСЛАВА з чоловіком **ІВАНОМ** і синами: **МИРОСЛАВОМ** і **ЮРІЄМ**
сестрінки: **БОГДАННА ФЕДОРАК** з чоловіком **БОГДАНОМ** і синами: **МАРКОМ, ІГОРЕМ** і **ЮРІЄМ**
ІРЕНА ТРИЦЄЦКА з чоловіком **ЮЛІЯНОМ** та сином **ЕВГЕНОМ** і донькою **ДІЯНОЮ**

РАДА МИРЯН І ТОВАРИСТВО ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ ПЛЯНУЮТЬ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

порушення прав УКЦеркви найменуванням і висвяченням двох нових єпископів схарактеризував хтось — — говорив доповідач — як програну битву, але не війну. Створилася ясна ситуація. Ряди мирянського руху ... збільшилися. Ми стали справжніми християнами — говорив доповідач — і це великий скарб, за який моляться всі Церкви, але якого не зуміли використати наші Архипастирі. На цьому треба базувати дальші заходи і зусилля. Головний бій за помісність УКЦеркви відбувається в Америці. Є два прицілі: акція для здійснення помісности і реакція на всі виломи. Для цього треба організувати і використовувати всі сили і засоби. Треба витривалости і відповідальности. Треба здобувати приятелів і однодумців. Треба розв'язувати питання, хто є за і хто проти. Опоненти мають також свою стратегію. Вони розраховують на вичерпання існуючих сил. Тому треба самоорганізуватись, здобувати нові кадри. В кожному місті, в кожному осередку і при кожній парафії повинні існувати Т-ва за патріярхальний устрій. Треба організувати активність окремих груп — студентських, жіночих. У праці треба більше гнучкости, треба змагатися за працю, а не за престиж. Рада Мирян повинна стати завершенням усього мирянського руху. Треба постаратись, щоб в цей рух включились громадські чинники. Ніхто не повинен нічого монополізувати для себе. Зустріч делегації УККА з кардиналом де Фюрстенбергом була добра, але не добра була тема розмов. Не можна засуджувати всіх і вся. Кожну подію, як і кожну людину треба оцінювати окремо. Досягнення Т-ва за патріярхальний устрій очевидні. Його працю треба вважати за службу великій ідеї. Т-во є рухом, а не естаблішментом. Щоб продовжувати працю, треба мати фонди і бюджет, треба розвинути і поширити видання, треба збільшити нашу участь і нашу активність у наших парафіях та парафіяльному житті. Наша головна ціль — здобути і закріпити історичні права УКЦеркви і за це ми змагаємось у першу чергу — говорив доповідач.

Рішучі заходи проти тих, що виломлюються із змагання за помісність та патріярший устрій УКЦеркви, включно з моральним бойкотом та фінансовими санкціями запропонував голова Т-ва за патріярхальний устрій д-р Зиновій Гіль, який на початку відчитав надруковане вже у вчорашньому виданні „Свободи" пресове повідомлення Митрополита Максима Германюка. Від сьогодні — говорив доповідач — ми є опозицією в УКЦеркві, але з Церкви не виходимо. Наше відношення до священиків буде залежати від їхнього відношення до Верховного Архиєпископа. Хто визнає його, той не може рівночасно визнавати кардинала де Фюрстенберга. Мирянський рух повинен тепер з окремою увагою віднестись до наших піонерів, яким завдячуємо наш великий доробок на цій землі, та до їхніх нащадків. Усі разом мусимо рятувати нашу спільну спадщину і наш доробок — говорив доповідач.

Проф. М. Лабунька подав критичну характеристику відношення до мирянського руху суспільно-громадських чинників, зокрема Світового Конгресу Вільних Українців, Українського Конгресового Комітету та Комітету Українців Канади, а інж. Степан Процик пропонував фінансові санкції. Мгр Ева Піддубчишин характеризувала публікаційні та реклямові досягнення і говорила про великий труд і великий вклад піонерів.

Усі пропозиції і тези оформлено в резолюції, що будуть своєчасно опубліковані.

Збори зокрема вітали активну участь студентської та зорганізованої молоді в теперішньому мирянському русі.

Між приявними на зборах було багато відомих і активних громадян з усіх прошарків, між ними також громадян з віддалених і далеких місцевостей.

о. ОСИП КАМЕНЕЦЬКИЙ

(Посмертна згадка)

О. О. Каменецький народився в міщанській родині 1905 р. в Маріямполі коло Галича в Західній Україні. Народну освіту набув в цій же місцевости вищу в гімназії в Станиславові і Рогатині, а теологічні студії в Станиславові, де і прийняв духовні свячення в 1930 р.

Після свячень, був короткий час парохом в Заліщиках, а потім довгі роки в Космачі. В 1944 р. був приневолений виїхати до Німеччини, де в таборі переселенців в Галлендорфі виконував душпастирські обов'язки. Кілька літ пізніше, в часі великого исходу за море, переїхав до Канади. Тут з початку був парохом в Боажур, а потім до свого відходу у вічність в Етельберті й околиці, в провінції Манітоба. Тут в дні 15-го лютого по короткій серцевій недузі в 65 році свого трудолюбивого життя і в 40-ліття свого священства несподівано покинув своїх вірних парохіян і родину.

Величаві похорони і поминальні Богослуження відбулись в парохії Етельберг в церкві св. Петра і Павла, та в Вінніпегу в Катедрі святих Ольги і Володимира. В Етельберг, покійному Службу Божу відправив о. д-р В. Кушнір, а панахиду й промову над домовиною виголосив о. Р. Добрянський. У Вінніпегу арх. Службу Божу відправив в катедрі св. Ольги і Володимира, і промову над домовиною виголосив Митрополит Кир Максим Германюк. В Етельберті в похоронах взяло участь 19 а в Вінніпегу 39 священиків та великі маси народу. Поховано покійного на цвинтарі Всіх Святих у Вінніпегу.

По похоронах сестрицтво при катедрі, приготовило для тих священиків, що брали участь в похоронах обід, в якім взяв участь Всепреосв. Митрополит. В часі обіду, родина покійного зложила замість квітів на могилу 125 доляр. на потреби Пласту в Канаді.

Покійний о. Осип в особистому житті був дуже скромний, товариський, жертвенний на добродійні цілі та до самопосвяти відданий своїй церкві й народові. В кожній парохії, де довелось йому бути, організував церковні братства й сестрицтва, церковні хори, а церкву прикрашував вишивками народного мистецтва, килимами та образами святих, праць українських мистців. Брав активну участь в читальнях Просвіти, кооперативах, молодечих організаціях, особливо в Пласті. Сам належав до сеньйорського куреня „Дубова кора". Кожного року літом, находив площі в Космачі і Брустурах в Карпатах на літні табори для пластової молоді.

В Канаді був довгі роки членом Ради Пресвітерів Вінніпеґської архиєпархії.

В промові над домовиною Покійного сказав Всепреос. Митрополит: „був справдішнім українським патріотом на ділі, а не на словах".

Вічна Йому Пам'ять

Н. Н.

ЕКЗЕКУТИВА УККА ПРИЙНЯЛА ДО ВІДОМА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Екзекутиву про свою діяльність у Вашингтоні від часу попередніх нарад. До тієї його діяльности належала його участь в річній конференції Військового Коледжу, участь в нарадах Республіканської Спадщинної Ради, в якій він очолює Резолюційну Комісію, широко закроєна акція для відповідного відзначення Тижня Поневолених Націй, підготова до конференції Світової Антикомуністичної Ліги, що має відбутися в липні в Манілі та в якій проф. Добрянський плянує взяти участь як голова американської делегації, участь у кампанії одної приватної установи для встановлення Осередку Поневолених Націй у Вашингтоні, до речі — в безпосередньому віддаленні від пам'ятника Шевченкові, та ряд інших заходів і починів для поширення правди про Україну, здобуття тій правді прихильників та допомоги змаганням українського народу на американському і міжнародному форумах.

Дебати

На початку дебат над звітом проф Добрянського, екзекутивний директор УККА мгр Іван Базарко прочитав одержану від Центральної Управи Організації Державного Відродження України та підписану д-ром Богданом Шебунчаком, проф. д-ром Богданом Гнатюком і п. Романом Шраменком заяву тієї організації із пропозицією схвалити недовір'я проф. Добрянському за його участь у хіротонії нових єпископів у Філядельфії проти відповідної резолюції Екзекутиви і Політичної Ради УККА. В заяві сказано, що українська організована спільнота виявила свою солідарність та дала доказ своєї громадської зрілости, схваливши постанову не брати участи у тих свяченнях, що — як це говориться у заяві — були потоптанням прав, що випливають з помісности УКЦеркви. Мгр Іван Базарко в дальшому поінформував, що є ще інші подібні заявив і вимоги критичні та що найгострішу реакцію викликала поміщена в „Шляху" фотознімка проф. Добрянського з двома новими єпископами і підпис під нею.

У дебатах над цими справами першим забрав слово секретар УККА ред. Ігнат Білинський, заявляючи, що ці справи не підлягають ухвалам. Він уважає за трагедію, що ми опинилися в такій ситуації, в якій церковна проблематика вийшла із розсудливости навіть щодо метод. Резолюція Екзекутиви і Політичної Ради УККА, на яку відкликається Центральна Управа ОДВУ, закликає до єдности акції в користь патріярхату та до протиакції на випадок виламу. Не було жадної резолюції щодо участи в хіротонії новонайменованих єпископів, хоча це виходило логічно із духа згаданої резолюції. Для УККА незручно, що проф. Добрянський взяв участь у хіротонії, але це ще не може бути підставою до такої вимоги, як її ставить ОДВУ. Дискутант признає, що та участь не була зручна, але тим не менше це не була участь у якійсь большевицькій імпрезі, що вимагала б драстичних постанов. А втім, ані в статуті, ані в інших подібних випадках досі ніколи не окреслено, коли член Екзекутиви УККА є офіціяльною, а коли приватною особою. Все, що сьогодні виписується, є проти всілякого глузду. Пропонує прийняти до відома вияснення проф. Добрянського та висловити жаль, що таке сталося.

Мгр Євген Лозинський вважає участь проф. Л. Добрянського в хіротонії за „дуже неприємну справу". Факт либо, що змагання за права УКЦеркви заполонили наші уми. Деякий час УККА не проявляв до цієї справи належної уваги, аж доки його до цього не заставила публічна опінія. Не можна вважати задовільним вияснення проф. Добрянського, що він щойно пізніше довідався про згадувану резолюцію Екзекутиви і Політичної Ради УККА. Свячення у Філядельфії були переведені жорстоко проти волі мирян. Участь проф. Добрянського в тих свяченнях спричинила поважну шкоду для УККА.

Мгр Іван Базарко відчитує текст резолюції УККА, на яку відкликаються.

Інж. М. Семанишин пропонує прийняти до відома заяву Центральної Управи ОДВУ і на цьому ту справу тепер закінчити, бо на цих нарадах немає представників ОДВУ, які могли б цю заяву піддержати.

П. Чорнодольський не погоджується з пропозицією інж. Семанишина. Є ще інші пропозиції в цій справі, зокрема студентів, які очікують, щоб їх Екзекутива покликала і вислухала.

Д-р Коваль також уважає, що заявив ОДВУ не можна легковажити. Треба, щоб Екзекутива УККА зайняла ясне і однодушне становище. Участь проф. Добрянського в хіротонії дискутант уважає за маловажну подію, яка аж ніяк не повинна бути причиною поглиблення непорозумінь. Він сам, д-р Коваль, брав участь в одній демонстрації у Філядельфії, але йому було соромно за деякі кличі на транспарентах демонстрантів. УККА не повинен мішатися до справ одної Церкви. Дискутант уважає, що Церковна Комісія не виконала свого завдання. Пропонує не трактувати поважно упасти проф. Добрянського в хіротонії. Цієї участи аж ніяк не можна в'язати зі справою патріярхату. Дискутант особисто цієї участи проф. Добрянського не одобрює, але тим не менше висловлює проф. Добрянському сто-відсоткове довір'я. Проф. Добрянський не був там, як президент УККА, бо УККА навіть не мав формального запрошення до такої участи.

Д-р М. Стахів: Проф. Л. Добрянський є громадсько-політичним лідером і ми знаємо його десятки років. Немає найменшої причини до питання довір'я до нього в національно-політичних чи громадських справах. Тут помилка проф. Добрянського відноситься до внутрішньо-українських церковних справ і тому не може бути проблемою довір'я. Внескодавці не звертають уваги на факт, що бойкот релігійних обрядів проголосили світські організації. В імені Помісности такий бойкот міг проголосити тільки Провід УКЦеркви. Такого не було. Церква має свій правопорядок і її Первоієрарх одинокий може проголошувати такі акції. Інтерпретація добра і порядку в Церкві не можуть виносити світські люди чи установи. Щоб існувала єдність в громаді, мусить заіснувати єдність серед ієрархії. УККА не є церковною організацією і в церковних справах повинен слухати ієрархії. До діяльности проф Л. Добрянського ,як президента УККА, звітодавець має повне довір'я.

В. Мазур уважає, що представники ОДВУ, які внесли пропозицію відносно довір'я чи недовір'я проф. Добрянському, повинні були пошанувати себе і Екзекутиву та прийти на ці наради, щоб спільно справу розглянути. Не поділяє думки, що проф. Добрянський брав участь у хіротонії як приватна особа. Аргумент про його професуру в католицькому університеті є дуже поважний, але тим не менше проф. Л. Добрянський повинен був у цій справі порадитись з іншими членами Екзекутиви. Дискутант є проти схвалювання недовір'я для проф. Добрянського. Він сам православного віровизнання, але щиро піддержує католиків до помісности й патріярхату їхньої Церкви. Але УККА, зайнявши раз в цій справі становище, не повинен повертати до неї на кожних своїх нарадах.

Л. Футала, відповідаючи на твердження д-ра М. Стахова, пригадує відому вже істину, що Верховний Архиєпископ є в'язнем Ватикану і сам не може займати становища. Це повинні робити за нього інші Владики. Професор Добрянський брав участь у хіротонії в катедрі, а він, Лев Футала, біля катедри демонстрував. Він проти того, щоб схвалювати проф. Добрянському недовір'я, але тим не менше справу треба якось полагодити. Вважає, що заява ОДВУ може бути початком нової акції. Пригадує акцію з Комітетом Громадської Єдности. Сам не знає, що сьогодні можна і треба в цій справі зробити. Участь проф. Добрянського в хіротонії була помилкою. Проф. Добрянський повинен спростувати підпис під його фотознімкою в „Шляху".

Інж. Пахолюк: Одні дискутанти говорять, інші слухають, але ніхто не пропонує якоїсь розв'язки. Для проф. Добрянського замало сказати, що він був на хіротонії як приватна особа. Представники ОДВУ не з'явилися на цих нарадах не для демонстрації, але так сталося, що проф. Б. Гнатюк є в службовій поїздці з рамени свого університету, а д-р Б. Шебунчак в останній хвилині повідомив, що він нездужає. Дискутант висловлює жаль, що УККА обмежується до заяв, а не керує і не виявляє ініціятиви.

Й. Лисогір екзекутивний віце-президент, який відкрив і вів нарадами, пригадує заяву проф. Л. Добрянського про першу вагу єдности Владик і мирян в акції за здійснення помісности УКЦеркви і саме в тому напрямі УККА проявляє багато ініціятиви та веде наполегливу акцію.

Адв. Іван Робертс, правний дорадник УККА, звертає увагу на справу статуту і порядку. В статуті немає нічого про „імпічмент" і також немає будь-якого прецеденсу. Резолюція Екзекутиви і Політичної Ради УККА, на яку тут покликуються, не має сили закону, це тільки побажання. Статутово і законно немає жадної справи проти проф. Л. Добрянського. Не було переслухання, не було суду, отже й не можна виносити вироку. УККА не повинен занадто мішатися в справи тільки одної Церкви, бо тих Церков маємо більше. Ставить внесення прийняти до відома вияснення проф. Добрянського і на тому справу закінчити, що й рішено. Відносно заявив ОДВУ рішено — на пропозицію мгра Є. Лозинського — відкласти її до полагодження до попереднього порозуміння з її Центральною Управою ОДВУ, зглядно її репрезентантами в Екзекутиві УККА, що повинно б статися в найкоротшому часі.

У цій самій справі участи проф. Л. Добрянського в хіротонії нових єпископів у Філядельфії Екзекутива УККА під кінець своїх нарад прийняла ще студентів: Ю. Карпінського і Романа Купчинського з Студентського Ак Гок Комітету та Олеся Черіня, Аскольда Лозинського й Ігоря Цішкевича, які репрезентували ТУСМ і СУМА та вислухала їхню петицію про „завішення або вимогу резигнації проф. Лева Добрянського з головства УККА", мотивуючи це тими самими мотивами, що й Центральна Управа ОДВУ — порушення виразної резолюції Екзекутиви і Політичної Ради УККА.

У програмі цих нарад Екзекутиви УККА був ще звіт Церковної Комісії, що його склав її голова Йосип Лисогір, справа спадку по померлім Василеві Тимчукові з Лос Анджелесу, яку реферував адв. І. Робертс, фінансове звідомлення скарбника дир. П. Пуцила, звіт з праці Канцелярії УККА мгра І. Базарка, звіт Комісії Інформацій і Публікацій, що його склав д-р М. Стахів, наспіла кореспонденція та внески і запити і закриття.

Політична Рада УККА зайняла становище до подій в УКЦеркві

Ню Йорк. — В суботу 19 червня ц. р. тут в залі Пластового Дому відбулося засідання Політичної Ради Українського Конгресового Комітету, що його з одногодинним опізненням у приявності 27-ох членів відкрив і ним проводив голова Політичної Ради Павло Дорожинський. На внесок з-посеред учасників пересунено точки денного порядку „Сучасне становище Політичної Ради до останніх подій в лоні Української Католицької Церкви" і „Постава Політичної Ради до нарушення проф. Л. Добрянським ухвал Політичної Ради" — зараз після відчитання протоколу. Ці дві справи забрали майже весь час від 2-ої до 6-ої год. по пол. Інж. Івашків відчитав протокол останнього засідання.

Екзекутивний директор І. Базарко почав інформувати про стан конфлікту довкола проф. Добрянського на Екзекутиві УКК і відчитувати оголошену попереднього дня на засіданні Екзекутиви заяву проф. Л. Добрянського, але йому перервано з тим, що для цієї справи передбачена власне окрема, пізніша точка денного порядку. Д-р Савчак сумнівається, чи Політична Рада, яка є дорадчим органом, має взагалі право „займати становище" до таких справ і квестіонує поставлення на денний порядок точки про поставу Політичної Ради до поведінки проф. Л. Добрянського. — П. Дорожинський з'ясовує, що він, після дбайливого передумання, рішив поставити ці справи на денний порядок Політичної Ради, як такі, що мають поважне значення і хвилюють українське суспільство. — Д-р В. Палідвор відчитав коротку доповідь, в якій дорікав проводові УКК за занедбання акції за помісність УКЦеркви та її патріярхальне завершення. Висловив погляд, що патріярхату ще довго не буде, але треба змагатись далі за помісність УКЦеркви. Коли п. Онуферко заявив, що проф. Добрянський повинен був особисто явитися на Політичній Раді, а коли „прислав екзекутивного директора, то це компромітує Політичну Раду", — дир. Базарко залишив залю і Політична Рада так і не була поінформована, що в даній справі рішила Екзекутива і яке становище проф. Добрянського.

Близько чотиригодинна дискусія над двома згаданими справами була — всупереч заявам промовців про потребу зберігати спокій і рівновагу духа — надзвичайно емоційна. Більшість промовців, якими були представники молоді та ОДВУ, різко таврували провід УКК, зокрема проф. Добрянського і деяких інших членів Екзекутиви, владик УКЦеркви в ЗСА й українську пресу.

Не бракувало й голосів, які звертали увагу, що це однобічний підхід — бачити спричинників нинішнього хаотичного стану тільки у політичному проводі й владиках та промовчувати помилки мирянського руху. Деякі промовці звертали увагу, що помісність УКЦеркви патріярхат це сутоцерковні справи та що УКК репрезентує не тільки католиків, а й громадян усіх віровизнань. Висловлено теж думку, що в підході до особи проф. Добрянського треба тямити, що тільки той не помиляється, хто нічого не робить, та що не слід забувати, що, наприклад, коли б не було проф. Добрянського, то не було б пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні. Але ті поміркованi голоси були в меншості. Більшість старших громадян ,членів Політичної Ради, взагалі не забирали голосу та перед голосуванням залишили залю.

Зголошено до Президії аж 5 писемних заяв, які всі критикували проф. Добрянського за його участь у бенкеті після висвячення епископів. Під голосування прийшли дві резолюції: скомасована резолюція студентів і ОДВУ, яка висловлювала недовір'я проф. Добрянського, вимагала його резигнації та негайного скликання Ради Директорів для визначення дати надзвичайного Конгресу Американських Українців на осінь цього року — і ця резолюція отримала 17 голосів. За резолюцію д-ра Волянського голови Українського Лікарського Товариства, щоб „натаврувати проф. Добрянського і вимагати від нього проголошення в пресі заяви з визнанням своєї помилки" — було 7 голосів.

Резолюційна Комісія у складі: д-р Палідвор, Онуферко, ред. Кедрин, Кульчицький і Квітка Семанишин, пред'явила коротку резолюцію з підкресленням права й обов'язку Політичної Ради займатися церковними справами загально-національного значення, ствердження браку зацікавлення і проводу в акції за помісність УКЦеркви з боку УКК в перших роках акції мирян, висловила опінію, що поведення Митрополита Сенишина незгідне з його Пастирськими Листами та навела прийняту в справі проф. Добрянського постанову. — Над точкою про „Плян діяльности Комісії зовнішніх зв'язків" — не переведено ніякої ділової дискусії.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

П'ЯТНИЦЯ, 25-го ЧЕРВНЯ 1971 р.

АСТОРІЯ, Н. Й. Місячні збори В-ва св. о. Миколая — 5 Відд. о год. 7-ій веч. в залі церкви Чесного Хреста при 37-09 31st Ave. Проситься чл. прибути на збори та відібрати дивідендові чеки. — М. Хоманчук, секр.

НЕДІЛЯ, 27-го ЧЕРВНЯ 1971 р.

ЕЛІЗАБЕТ, Н. Дж. Піврічні збори С-ва Любов — 37-ий Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі, 214 Фултон вулиця. На порядку: звіти: фінансовий і Контр. Комісії, читання протоколу з попередніх зборів. Проситься вирівняти вкладки та відібрати дивідендові чеки. — К. Корсон, предс., А. Рекляйтес, кас., Анна Гнатюк, секретар.

ТАРЗАН, Ч. 6578. Тарзан і сотник Дикий Кіт стурбовані ситуацією

Ми мирно поладнали територіяльні турботи бонгів і батузів, сотнику Дикий Коте, але...

Я роздумував над інформацією, яку Абуззі дав нам про змовників варунгів. Можливо, що перед нами деякі необхідні акти вбивства... якщо треба врятувати Африку перед диктатурою варунгів!

Я з тобою, Тарзане, у кожній війні, яку ти вважатимеш за потрібну!

Дивись ,вождь тупів Матабузі йде тепер до нас, щоб нас привітати!